

# GEÇMİŞİN YANKISI

Diana Gabaldon

KISIM I

Çeviri  
Kübra Tekneci

 epsilon®



Bütün cici köpeklerim için:

Penny Lousie

Tipper John

John

Flip

Archie ve Ed

Tippy

Spots

Emily

Ajax

Molly

Gus

Homer ve JJ



## ÖNSÖZ

Vücut şaşırtıcı şekilde biçimlendirilebilir. Ruh için bu daha kolaydır. Ancak geri dönüşü olmayan şeyler de var. Ne dersin *a nighean*? Doğru, vücut kolayca sakatlanabilir ve ruh kötürüm bırakılabilir ama insanoğlunda asla yok edilmeyecek şeyler de vardır.



**BİRİNCİ BÖLÜM**  
**HUZURSUZLUK**





# 1

## Bazen Gerçekten Ölülerdir

*Wilmington, Kuzey Carolina Kolonisi*

*Temmuz 1776*

Korsanların lideri ortadan kaybolmuştu. William, iskelenin civarındaki bir grup aylak tekrar ortaya çıkıp çıkmayacağı yönünde tahminlerde bulunurken onları dinliyordu.

Yırtık pırtık giysili melez adam, “Yok, bu kez geri dönmek üzere gitti,” dedi kafasını sallayarak. “Timsah alıp götürmezse, su götürür.”

Taşralı olan aynı fikirde değilmişçesine suya tükürdü.

“Belki bir, bilemedin iki gün daha durur leşi. Kafayı vücutta tutan kıkırdaksı parçalardır ama onlar da güneşte kurur giderler, demir gibi sertleşirler. Geyik leşlerine ne olduğunu defalarca kendi gözlerimle gördüm.”

William, Bayan MacKenzie'nin limana çabucak göz atıp uzaklara daldığını gördü. Solgun görüldüğünü fark etti, görüş alanındaki adamların ve bulanık dalgaların oluşturduğu manzarayı kapatmak için hafifçe önüne geçti. Neyse ki deniz kabardığı için kazığa bağlı ceset pek görünmüyordu. O kazık, suçun bedelinin adeta bir hatırasıydı. Korsan birkaç gün önce boğulması için kazığa bağlanmıştı, çürüyen cesedinin dayanıklılığı halk arasında sürmekte olan muhabbetin konusuydu.

Bay MacKenzie, “Jem!” diye bağırdı aniden ve William'ın

yanından geçerek oğlunun peşinden gitti. Annesi gibi kızıl saçlı olan küçük çocuk, adamların konuşmasını dinlemek için uzaklaşmıştı ve şimdi de ölü korsanı görmek için iskele babasına tutunarak tehlikeli bir şekilde suya doğru eğiliyordu.

Bay MacKenzie çocuğu ensesinden yakaladı, kendisine doğru çekip kucığına aldı.

“Timsahın yediğı korsanı görmek istiyorum baba!”

Kenardaki adamlar güldü, Bay MacKenzie bile biraz gülümsemedi ama bakışları eşine kaydığında gülümsemesi yok oldu. Bir eliyle oğlunun dirseğinin altından tutarak hemen eşinin yanına gitti.

“Sanırım gitmeliyiz,” dedi Bay MacKenzie, üzgün görünen eşine daha iyi destek olabilmek için oğlunu diğer koluna alırken. “Üsteğmen Ransom’ın-” William’a doğru bakıp özür dileyen bir gülümsemeyle düzeltti. “Lord Ellesmere’in demek istemişim, başka işleri olduğundan eminim.”

Haklıydı; William akşam yemeğı için babasıyla buluşacaktı. Ancak babası iskelenin karşısındaki tavernada buluşmak istediğinden onu gözden kaçırma ihtimali yoktu. William durumu izah etti, özellikle Bayan MacKenzie ile vakit geçirmekten hoşlandığından kalmaları için ısrar etti ama Bayan MacKenzie kucığındaki bebeğın şapkalı başını okşarken üzülererek gülümsedi.

“Hayır, gerçekten gitmeliyiz.” Genç kadın yere inmek için mücadele eden oğluna döndü ama William o sırada limana ve akıntının üzerinde duran kazığın ucuna doğru bakan gözlerinin kısıldığını gördü. Sonra tereddütsüz bir şekilde kafasını çevirip gözlerini William’ın yüzüne dikti. “Bebek uyanmak üzere ve yemek yemek isteyecektir. Seninle görüşmek çok güzeldi. Daha fazla sohbet etmeyi isterdim.” Tüm bunları büyük bir içtenlikle söyleyip hafifçe koluna dokunduğında William karnında garip bir duygu hissetti.

Adamlar boğulan korsanın tekrar görülüp görülmeyeceğı üzerine bahse giriyorlardı ama belli ki hiçbirinin tek kuruş parası yoktu.

“Gelgit sona erdiğinde ortaya çıkacağına iki misline bahse girerim.”

“Vücudunun hâlâ oralarda olup kafasının kaybolduğuna beş misline bahse girerim. Kıkırdak parçaları hakkında ne söylediğin umurumda değil Lem, son gelgitte kafası vücudundan ayrılmamışsa bile eminim bir sonrakinde kopacaktır.”

Konuşmayı sonlandırmayı uman William, biraz ileri gidip en kibar haliyle Bayan MacKenzie’nin elini öperek veda etmeye yeltenirken aniden aklına gelen parlak bir fikirle, bebeğin de elini öperek herkesi güldürdü. Bay MacKenzie ona garip bir bakış attı fakat gücemiş görünmüyordu. En ciddi haliyle William’la tokalaştı, sonra şakaya uyması için oğlunu yere indirip onu da tokalaştırdı.

Küçük çocuk William’ın kılıcına bakarak, “Birini öldürdün mü?” diye ilgiyle sordu.

William gülümseyerek, “Hayır, henüz değil,” diye cevap verdi.

“Dedem iki düzüne adam öldürmüş!”

Ebeveynleri aynı anda, “Jemmy!” diye bağırırken küçük çocuk omzunu silkti.

“Ama öldürmüş!”

“Dedenin cesur ve acımasız bir adam olduğundan eminim,” diyen William, küçük çocuğu usulca ikna etti. “Kral’ın her zaman bu tür adamlara ihtiyacı vardır.”

Çocuk sakın bir şekilde, “Dedem Kral’ın kıcını öpebileceğini söylüyor.” dedi.

“JEMMY!”

Bay MacKenzie oğlunun ağzını eliyle kapattı.

“Biliyorsun ki *senin* deden böyle bir şey söylemedi,” diye uyardı Bayan MacKenzie. Küçük çocuk kabul ederek başını salladığında babası elini ağzından çekti.

“O halde büyükannem öldürdü.”

“İşte bu daha olası,” diye mırıldandı Bay MacKenzie gülme-

meye çalışarak. “Ama yine de Kral için hizmet eden askerlere bu tür şeyler söylememeliyiz.”

İlgisini kaybeden Jemmy, “Ya,” dedi. Bir kez daha boynunu limana doğru uzatarak umutla sordu: “Gelgit sona mı eriyor?”

Düz bir sesle, “Hayır,” dedi Bay MacKenzie. “Birkaç saat sonra belki. Sen o sırada yatmış olacaksın.”

Bayan MacKenzie özür dilercesine William’a gülümsedi; utancından yanakları kızarmıştı. William kahkaha ve şaşkınlık arasında gidip gelirken tüm aile aceleyle oradan ayrıldı.

“Hey, Ransom!”

William döndüğünde, görevden kaçıp Wilmington’ı görmek için sabırsızlandıkları belli olan kendi alayından iki teğmeni, Harry Dobson ve Colin Osborn’u karşısında buldu.

“O kim?” Ayrılan grubun arkasından bakan Dobson meraklanmış görünüyordu.

“Bay ve Bayan MacKenzie. Babamın arkadaşları.”

“Kadın evli demek?” Dobson içini çekti. “Bu işini biraz daha zorlaştırır sanırım ama mücadele olmadan hayat neye benzer ki?”

“Mücadele mi?” William arkadaşına düşmanca bir bakış attı. “Eğer fark etmediysen kocası senin aşağı yukarı üç katın.”

Osborn gülmekten kıpkırmızı oldu.

“Kadın da iki katın, seni ezip geçer Dobby.”

Dobson, “Altta olmak istediğimi nereden çıkarıyorsunuz?” diye sordu. Osborn kahkaha attı.

William üsteledi. “İri yarı kadınlara olan bu saplantın nedir?” Sokağın sonunda neredeyse gözden kaybolan ufak aileye baktı. “Kadın neredeyse benimle aynı boyda!”

“Sürekli aynı şeyi söyleyip durmak zorundasın, değil mi?” 1,52’lik Dobson’dan uzun ama William’dan yirmi santim kadar kısa olan Osborn, dizine ufak bir tekme attı. William hızla Osborn’a vurmaya çalıştı ama Osborn sıvışıp onu Dobson’a doğru itti.

“Beyler!” Çavuş Cutter’ın doğu Londralı tehditkâr aksanı onları kendilerine getirmişti. Çavuştan daha kıdemli olmalarına rağmen hiçbiri bunu dile getiremezdi. Bütün tabur Dobson ile yaklaşık aynı boyda fakat Tanrı’dan daha yaşlı olan ve ufacık vücudunda patlamaya hazır bir volkanın kızgınlığını barındıran çavuştan korkardı.

“Çavuş!” Ellesmere Kontu, yani grubun yaşça en büyüğü olan Üsteğmen William Ransom doğruldu. Osborn ve Dobson da titreyerek aceleyle onu takip etti.

Cutter avına sinsice yaklaşan bir leopar gibi önlerinde uzun adımlarla bir ileri bir geri yürüyordu. William, kuyruğunu sağa sola sallayışını ve dudaklarını yalayışını neredeyse görülebileceğini düşündü.

“Birliğiniz nerede beyler?” diye homurdandı Cutter.

Osborn ve Dobson durumu açıklamaya çalışırken Üsteğmen Ransom sükûnetini korudu.

Saygıyla, “Adamlarım Teğmen Colson’ın gözetimi altında Vali Konağı’nı koruyor. Babamla akşam yemeğini yemek için de izin aldım çavuş,” dedi. “Sör Peter’dan.”

Sör Peter Packer önemli bir isimdi ve Cutter hafifçe geriledi ama bu tepkiyi yaratan Sör Peter’in adı değildi.

“Babanla mı?” dedi Cutter gözlerini kısarak. “Kendisi Lord John Grey, değil mi?”

“Ee... evet,” dedi William dikkatlice. “Siz... tanışıyor musunuz?”

Cutter cevap veremeden yakındaki tavernanın kapısı açıldı ve William’in babası dışarı çıktı. Tam vaktinde ortaya çıktığı için William neşeyle gülümsedi ama çavuşun delici bakışlarını üzerinde hissettiğinde gülümsemesi hemen kayboldu.

“Maymun gibi sırtıp durma,” dedi çavuş tehditkâr bir tonda ancak sözü, Lord John’un omzuna dostça vurmasıyla kesildi.

“Cutter!” dedi Lord John samimi bir şekilde gülümseyerek. “O kulağa hoş gelen sesini duydum ve bu Çavuş Aloysius Cut-

ter'dan başkası olamaz dedim! Senden başka kimse kedi yutmuş bir bulldog gibi konuşamaz.”

Dobson, William'a doğru dudaklarını kımıldattı. “*Aloysius mu?*” William hafifçe homurdandı ve babası dikkatini kendisine verdiğinden omuzlarını silkme şansı bile olmadı.

Başını öne eğip içten bir şekilde, “William,” dedi. “Ne kadar dakiksin. Geç kaldığım için özür dilerim, alıkonuldum.” William bir şey söyleyemeden ve arkadaşlarını tanıtamadan, Lord John ve Çavuş Cutter, General Wolfe ile geçirdikleri zamanlardan bahsetmeye başladı.

Bu durum üç genç subaya biraz olsun rahatlama imkânı vermişti ve Dobson için bu, az önceki düşüncelerine geri dönmek demekti.

“O ufak tefek kızılın babanın arkadaşı olduğunu söylemiştin, değil mi?” diye William'a fısıldadı. “Nerede kaldıklarını babandan öğrenir misin?”

“Geri zekâlı,” diye tısladı Osborn. “Güzel bile değildi! Willie gibi kargaburunlu!”

“Yüzünü o kadar iyi görmedim,” dedi Dobson sırtarak. “Gözümün hizasındaki göğüsleri fena değildi ve ayrıca o...”

“Ahmak!”

“Şişş!” Lord John genç adamlara doğru döndüğünde Osborn, Dobson'ı susturmak için ayağına bastı.

“William bana arkadaşlarını tanıtırır mısınız?” Lord John kibarca rica etmişti.

William babasının silahlarla olan geçmişine rağmen çok iyi işittiğini biliyordu. Yüzü kızarmış bir halde söyleneni yaptı. Osborn ve Dobson önünde saygıyla eğildi. Babasının kim olduğunun daha önce fark etmemişlerdi, şimdiyse William babasından etkilendikleri için gurur duyuyordu ama biraz da canı sıkılmıştı. Çünkü Lord John'un kim olduğunu keşfetmişlerdi ve yarın akşam yemeğine kalmadan tüm taburun bundan haberi olacaktı. Sör Peter'in bilmediğinden değil elbette ama yine de-

Düşüncelerini topladı, babasının yemek için ayrılmak üzere olduğunu fark edip peşine düşmeden önce aceleyle ama düzgün bir şekilde Çavuş Cutter'ın selamına karşılık verip Dobby ve Osbourn'u kaderlerine terk etti.

"Bay ve Bayan MacKenzie ile konuştuğumu gördüm," dedi Lord John gelişigüzel bir şekilde. "İyi olduklarını sanıyorum?" İskeleyle doğru göz attı ama MacKenzieler çoktan gözden kaybolmuştu.

"Öyle görünüyordlardı," dedi Willie. Genç kadının üzerindeki etkisi hâlâ devam etse de nerede kaldıklarını *sormayacaktı*. Güzel olup olmadığından emin değildi fakat gözleri onu etkilemişti - kalbini ısıtan, gururunu okşayan bir yoğunlukla üzerine diktiği kestane rengi upuzun kirpikleri olan koyu mavi gözleri. Garip bir şekilde uzun boyluydu ama- Tanrım, neler düşünüyordu? Kadın evliydi, dahası çocukları vardı! Ayrıca kızıl saçlıydı.

"Onları... uzun zamandır tanır mısınız?" diye sordu William, şaşkıncu biçimde ters bulduğu MacKenzieler'in politik görüşlerini düşünüyordu.

"Oldukça uzun zamandır tanırım. O hanım en eski arkadaşlarımdan birinin kızı. Hatırlar mısınız?"

William ismi çıkaramadığı için kaşlarını çattı. Babasının binlerce arkadaşı vardı, nasıl hatırlayabilirdi ki...

"Ah, İngiliz olmayan bir arkadaş. Yoksa kızamık olduğunda dağda ziyaretine gittiğimiz Bay Fraser'dan mı bahsediyorsun?" O zamanlar duyduğu korkuyu anımsayarak bir an için ürperdi. Annesi öleli henüz bir ay olmuştu, sersem ve perişan halde dağlarda yol almışlardı. Lord John kızamık olmuştu ve William babasının ölmek üzere olduğunu, ıssız bir yerde onu yalnız başına bırakacağını düşünmüştü. Aklında korkudan başka bir şey yoktu ve bu ziyaretten sadece karmakarışık izlenimler edinmişti. Belli belirsiz de olsa Bay Fraser'ın onu balık tutmaya götürdüğünü ve ona iyi davrandığını hatırlıyordu.

“Evet,” dedi babası hafifçe gülümseyerek. “Duygulandım Willie. Yaşadığın o talihsizlik yüzünden bu ziyareti benden daha iyi hatırlayacağını sanmıştım.”

“Talihsiz-” Hafızası aniden yerine geldi ve ardından yüzünü nemli yaz havasından daha sıcak bir ateş bastı.

“Çok teşekkür ederim. Sen hatırlatana kadar aklımdan tamamen çıkarmıştım.”

Babası gülüyor ve saklamak için de hiç çaba göstermiyordu. Hatta katıla katıla gülüyordu.

“Özür dilerim Willie,” dedi Lord John nefesi kesilerek, mendilinin kenarıyla gözlerini sildi. “Kendime engel olamadım. Gördüğüm en komik- Tanrım, o heladan seni çekip çıkardığımızda nasıl göründüğünü asla unutamam.”

“Bir kaza olduğunu *biliyorsun*,” dedi William kendinden emin bir şekilde. Utancından yanakları kızarmıştı. Neyse ki Fraser’ın kızı orada olup düştüğü duruma şahit olmamıştı.

“Evet, elbette. Yine de-” Babası mendili ağzına kapattı, omuzları sessizce sarsılıyordu.

“İstediğin zaman gıdaklamaya son verebilirsin,” dedi William soğuk bir sesle. “Neyse, hangi cehenneme gidiyoruz?” Rıhtımın sonuna gelmişlerdi. Balina gibi soluyan babası limanın civarındaki taverna ve hanlardan uzağa, ağaçların sıralandığı sessiz sokaklardan birine doğru yönelmişti.

Gözle görülür şekilde kendisini kontrol etmeye çalışarak “Yüzbaşı Richardson ile birlikte yiyeceğiz,” dedi babası. Öksürdü, burnunu sildi ve mendilini cebine koydu. “Bay Bell’in evinde.”

Bay Bell’in evi badanalı ve düzenliydi, gösterişli olmasa bile varlıklı görünüyordu. Yüzbaşı Richardson da aynı izlenimi bırakıyordu: Orta yaşlı, bakımlı, belirli bir tarzı olmamasına rağmen şık ve karşılaştıktan iki dakika sonra bile kalabalık bir caddeye yüzünü seçemeyeceğiniz biriydi.

İki Bayan Bell ise daha güçlü bir izlenim veriyordu. Özel-



likle de kocaman yuvarlak gözlerini yemek boyunca William'a diken, şapkasının kenarından bal rengi lüleleri görülen Miriam. Ancak doğru düzgün sohbet edemeyecek kadar uzakta oturmuşlardı. William bakışlarının bu çekimin karşılıklı olduğunu göstermeye yettiğini düşündü, belki de daha samimi bir sohbet imkanı ortaya çıkabilirdi...? Genç kadın önce gülümsedi, çekingeni bir şekilde bal rengi kirpiklerini yere indirdi ve ardından yandaki verandaya çıkan açık kapıya doğru bir bakış attı. William gülümsedi.

“Sen de böyle mi düşünüyorsun William?” dedi babası, ikinci kez sorduğunu belli eden yüksek bir sesle.

“Elbette. Ee... nasıl düşünüyor muyum?” diye karşılık verdi. Ne de olsa o babasıydı, komutanı değil. Babası insan içinde olmasalardı gözlerini devireceğini ima eden bir bakış atıp sabırla sorusunu cevapladı.

“Bay Bell, Sör Peter'ın Wilmington'da uzun süre kalmaya niyetli olup olmadığını soruyordu.” Masanın başında oturan Bay Bell zarifçe selam verdi ama Miriam'a doğru gözlerini hafifçe kısararak bakması William'ın dikkatinden kaçmamıştı. Belki de en iyisi yarın tekrar uğramaktı, Bay Bell kendi işleriyle meşgul olduğu sırada.

Bay Bell'e, “Sanıyorum ki burada kısa bir süreliğine kalacağız efendim,” dedi saygıyla. “Esas sorun taşrada, isyanı bastırmak için şüphesiz gecikmeden yola çıkmış oluruz.”

Bay Bell bunu duyduğuna memnun görünürken, William'ın gözünün kenarından izlediği Miriam ise suratını astı.

“Güzel, güzel,” dedi Bay Bell neşeli bir şekilde. “Kral'a sadık yüzlerce kişi kuşkusuz size yol boyunca katılacaktır.”

“Muhakkak efendim,” diye mırıldanan William, bir kaşık dolusu daha çorba aldı. Elbette o insanların arasında Bay Bell'in olacağından şüpheliydi. Askerlik yapabilecek birine benzemiyordu, eğitimsiz bir sürü köylünün kürekle silahlanarak yardımcı olacağını da sanmıyordu ama bunu dile getirmek o kadar basit değildi.

William, Miriam'a doğrudan bakmadan onu izlemeye çalışırken, babası ve Yüzbaşı Richardson'ın bakışmalarını yakaladığında merak etmeye başladı. Babası açık bir şekilde Yüzbaşı Richardson ile yemek yiyeceklerini söylemişti, o halde bütün gecenin amacı yüzbaşı ile buluşmaktı. Peki ama neden?

Sonra tam karşısında, babasının yanında oturan Bayan Lillian Bell'in bakışını yakaladı ve Yüzbaşı Richardson ile ilgili düşüncelerini unuttu. Kardeşinden daha uzun boylu ve ince olan, koyu renk gözlere sahip bu güzel kızı henüz fark etmişti.

Bununla birlikte, Bayan Bell ve kızları masadan ayrılıp erkekler yemekten sonra verandaya çıktığında, Bay Bell ile babası katran fiyatları hakkında konuştuklarından William, bir anda kendisini Yüzbaşı Richardson ile karşılıklı sohbet ederken buldu.

Her zamanki havadan sudan konuşmaların ardından Richardson, "Sizin için bir teklifim var teğmen," dedi.

"Dinliyorum efendim," dedi William saygıyla ama merakı artmaya başlamıştı. Richardson süvari yüzbaşısıydı ve şu an alayla birlikte değildi - bunu yemek boyunca anlatmıştı. Sahi ne yapmak için onlardan ayrılmıştı?

"Görevimle ilgili babanın sana ne anlattığını bilmiyorum."

"Hiçbir şey efendim."

"Güney Bölümü'nde istihbarat toplamaktan sorumluyum. Bu tür operasyonları komuta etmiyorum, sadece ufak bir parçasıyım." Yüzbaşı alçak gönüllülükle gülümsedi.

"Bu tür operasyonların önemini... takdir ediyorum efendim," dedi William diplomatik olmaya çalışarak. "Ancak şunu söylemeliyim ki-

"Casusluk yapmaya niyetin yok. Hayır, elbette yok." Veranda karanlıktı ve yüzbaşının sesi oldukça mesafeliydi.

"Lütfen alınmayın efendim."

"Alınmadım. Ancak seni casus olarak görevlendirmeyi düşünmemiştim, bu çok hassas bir iş ve birçok tehlike barındırı-

yor, seni daha çok elçi olarak görevlendirmeyi planlıyordum. Tabii casusluk yapacak fırsatın olursa bu ayrıca katkı sağlar ve çok makbule geçer.”

Hassas konularda ve tehlikeli durumlarda yeterli kabiliyete sahip olmadığının ima edilmesi üzerine, William kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. “Öyle mi?” diyebilirdi sadece.

Yüzbaşı, Carolina’daki mevcut durum hakkında önemli bilgiler toplamış gibi görünüyordu ve şimdi de şu sıralar Halifax’ta bulunan Kuzey Bölümü’nden General Howe’a bu bilgileri göndermeliydi.

“Tabii ki birden fazla elçi göndereceğim,” dedi Richardson. “Deniz yoluyla doğal olarak daha hızlı olur ama hem güvenlik hem de yol üzerinde gözlem yapılabilmesi açısından en az bir elçinin karadan gitmesini istiyorum. Baban senin hakkında çok iyi şeyler söylüyor teğmen, ayrıca anladığım kadarıyla Kuzey Carolina ve Virginia’da çok fazla seyahat etmişsin. Bu çok önemli bir özellik. Takdir edersin ki elçimin bir daha görülmemek üzere Great Dismal Bataklığı’nda kaybolmasını istemem.”

Bunun bir şaka olduğunu varsayarak güldü William. Anlaşılan Yüzbaşı Richardson Great Dismal Bataklığı’nın yakınlarında hiç bulunmamıştı; William o bataklığa gitmişti ama akli başında olan kimsenin avlanmak dışında oraya gideceğini sanmıyordu.

Richardson’ın önerisi hakkında şüpheleri vardı. Adamlarını, alayını bırakmayı aklından geçirmemesi gerektiğini kendisine söylemesine rağmen, çoktan uçsuz bucaksız kırlarda fırtınaları ve tehlikeleri umursamadan önemli haberleri taşıdığını hayal etmeye başlamıştı bile.

Peki bu yolculuğun sonunda ne olacaktı?

Richardson da bu soruyu bekliyordu, William lafını tamamlamadan cevap verdi.

“Kuzey’e vardığında eğer uygun görülürse General Howe’un ekibine katılırsın.”

Pekâlâ, diye düşündü William. Ona ağzını sulandıran kır-

mızı bir elma sunulmuştu. Richardson'ın "uygun görülürse"-den kastının William için uygun olursa anlamına gelmediğini, General Howe'un uygun görmesi demek olduğunu biliyordu. Ancak yeteneklerine güveniyordu ve işe yarar olduğunu kanıtlayabileceğini düşünüyordu.

Sadece birkaç gündür Kuzey Carolina'daydı ama bu, Kuzey Bölümü ve Güney Bölümü arasında yükselme şansının ne kadar olduğu konusunda doğru bir değerlendirme yapabilmesi için yeterli olmuştu. Tüm ordu Washington ile birlikte kuzeydeydi; güneyde ise bir avuç baş belası taşralı ve hazırlıksız milislerin çıkardığı küçük bir isyan vardı.

"Eğer mümkünse teklifiniz hakkında düşünmek istiyorum yüzbaşı," dedi sesindeki sabırsızlığı belli etmemeye çalışarak. "Cevabımı yarın verebilir miyim?"

"Elbette. Olasılıkları babanla konuşmak isteyeceğini sanıyorum, yarın cevap verebilirsin."

Bunun ardından yüzbaşı konuyu değiştirdi, birkaç dakika içinde Bay Bell ve Lord John'un onlara katılmasıyla genel kornulardan bahsetmeye başladılar.

William söylenenlere çok az dikkat ediyordu, dikkatini avlunun dış tarafındaki çalılarının arasında hayalet gibi dolaşan iki ince beyaz figür dağıtmıştı. Beyaz başlıklı iki kafa birbirine yaklaşıp ayrıldı ve biri arada sırada dönüp verandaya doğru bakıyor gibiydi.

"Onu çarmlıha gerdikten sonra kura çekerek giysilerini aralarında paylaştılar," diye mırıldanarak kafasını salladı babası.

"Ne?"

"Boş ver." Babası gülümseyerek hava hakkında bir şeyler söyleyen Yüzbaşı Richardson'a döndü. Ateşböcekleri yaş ve gür otların arasında ışıklar saçarak amaçsızca sürüklenip avluyu aydınlatıyordu. Ateşböceklerini yeniden görmek güzeldi, İngiltere'deyken onları özlemişti. Çarşafının vücudunun üstünde kalıp gibi durmasını, kanın parmak uçlarında attığını hissetmesini

sağlayan güney havasının o tuhaf yumuşaklığını da özlemişti. Çekirgeler etrafında hareket ederken nabızı dışında her şeyin sesini bastırırlardı.

“Kahve hazır.” Bell ailesinin kölesinin yumuşak sesi heyecanını böldü, avluya son kez bakıp diğerleriyle birlikte içeri girdi. Beyaz figürler gözden kaybolmuştu ama içini umutla dolduran bu duygu, yumuşak ve ılık havada asılı kaldı.

Bir saat sonra William, karmakarışık düşünceler eşliğinde kendisini babası yanında sessizce kışlasına doğru yürürken buldu.

Bayan Lillian Bell gecenin sonunda ateşböceklerinin arasında ona saf, kısacık bir öpücük vermişti. Ağır yaz havasının tadı, limanın her tarafa yayılan rutubetli kokusuna rağmen kahve ve olgun çilekler gibiydi.

“Yüzbaşı Richardson sana yaptığı öneriden bahsetti,” dedi Lord John üstünkörü bir şekilde. “Hevesli misin?”

Aynı rahatlıkla, “Bilmiyorum,” diye yanıtladı William. “Adamlarımı özlerim tabii ama...” Bayan Bell daha sonra çaya gelmesi için baskı yapmıştı.

“Askeri hayatta istikrar gerekir,” dedi babası başını sallayarak. “Uyarmadı deme.”

William onaylarcasına homurdandı, pek dinlemiyordu.

“Yükselmen için güzel bir fırsat,” diyordu babası ve düşüncesizce ekledi: “Tabii tehlikeli bir yanı da var bu önerinin.”

“Ne?” dedi William alayla. “New York’ta gemiye binmek için Wilmington’dan at sürmek mi? Kesintisiz bir yol var zaten!”

Lord John, “Ve o yolun üzerinde birçok asker var,” diyerek dikkatini çekti. “Duyduğum doğruysa General Washington’ın tüm ordusu Philadelphia’nın o tarafında bulunuyor.”

William omuzlarını silkti.

“Richardson beni ülkeyi bildiğim için istediğini söyledi. Yollar olmadan da gideceğim yeri bulurum.”

“Emin misin? Neredeyse dört yıldır Virginia’da bulunmadın.”

Babasının kuşkulu sesi William’ı kızdırdı.

“Yolumu bulamayacağımı mı sanıyorsun?”

“Hayır, hiç de değil,” dedi babası sesindeki kuşkuyu koruyarak. “Ama bu öneri hafife alınır bir *risk* taşımıyor, iyice düşünmeden kabul ettiğini görmeyi istemem.”

“Ben *iyice* düşündüm,” dedi William. “Kabul edeceğim.”

Lord John birkaç adım boyunca sessiz kaldı, sonra isteksizce kafasını salladı.

“Karar senin kararın Willie,” dedi usulca. “Dikkatli olursan memnun olurum.”

William’ın kızgınlığı bir anda geçti.

“Tabii ki olurum,” dedi alçak bir sesle. Birlikte akçaağaç ve ceviz ağacından yapılmış karanlık gölgeğin altında, ara sıra birbirlerinin omuzlarına dokunacak kadar yakın bir şekilde konuşmadan yürüdüler.

Hana vardıklarında William, Lord John’a iyi geceler diledi ama kendi yatakhane sine hemen dönmedi. Uyku için hazır olmadığından huzursuzca rıhtımda dolaştı.

Gelgit bitmek üzereydi, ölü balık ve çürümüş suyosunu kokusu daha kuvvetliydi artık. Pürüzsüz su, ay ışığında çamur tabakasını sessizce örtüyordu.

Kazığın nerede olduğunu anlaması çok sürmedi. Bir an kaybolduğunu sandı ama hayır, işte oradaydı, suyun parlaklığına kıyasla ince karanlık bir uzanti. Bomboş.

Kazık artık dik durmuyordu, sanki düşecekmiş gibi eğilmişti, ince bir halat düğümü suyun üzerinde süzülüyordu. William içine yayılan gerginliğin farkındaydı; gelgit tek başına bütün vücudu alıp götürmezdi. Bazıları buralarda timsahların olduğunu söylüyordu ama bir tane bile görmemişti. Sanki bu sürüngenlerden biri sudan fırlayacakmış gibi istemsizce aşağı doğru baktı. Hava hâlâ sıcak olmasına rağmen küçük bir ürperti hissetti.

Umursamadan yatahanesinin yolunu tuttu. Gitmeden önce bir ya da iki günü olacağını umuyordu ve mavi gözlü Bayan MacKenzie'yi tekrar görüp göremeyeceğini merak etti.

Lord John Grey, oğlunun ağaçların altındaki gölgelerin içine doğru kayboluşunu izlediği hanın verandasında bir süre oyalandı. Endişeliydi, istediğinden daha çabuk bir şekilde konu karara bağlanmıştı ama William'ın yeteneğine güveniyordu. Anlaşmanın riskli yanları olsa da bu askeri yaşamın bir parçası sayılırdı. Bazı durumlar diğerlerinden daha fazla risk taşırdı.

Handaki konuşma seslerini duyunca tereddüt etti ama bir gece için yeterince insanla bir araya gelmişti. Alçak tavanlı odasında, günün boğucu sıcaklığına hapsolüp yatakta bir yandan diğer yana dönmektense yorgun düşene kadar yürümeye karar verdi.

Verandaya çıktı ve Willie'nin gittiği yönün aksine doğru yürürken düşündü; sorun sadece sıcak değildi. Planının başarısının rahatça uyumasına engel olacağını bilecek kadar kendisini tanıyordu. Yine de William birdenbire çekip gidecek değildi, hâlâ üzerine düşünmek ve gerekirse değişiklikler yapmak için zamanı vardı.

Mesela General Howe. En iyi seçenek bu muydu? Belki de Clinton... ama hayır. Henry Clinton emirlerin üç kopyasını almadan adım atmayan, kılı kırk yaran biriydi.

Biri general, diğeri amiral olan kabalıklarıyla ünlü Howe kardeşler, ikisi de azgınlık dönemindeki domuzlar kadar görgülü ve hoş kokululardı. Ama ikisi de aptal değildi. Tanrı biliyor ya korkak da değildiler. Ancak Grey, Willie'nin kaba saba davranışların ve sert sözlerin üstesinden geleceğinden emindi. Yere tükürmesiyle bilinen bir komutan olan Richard Howe, bir keresinde rüzgâr aniden değişince kazara Grey'in üstüne tükürmüştü.

Sıkış tıkış boğucu odasına dönmeden önce, kendisini yor-

mak umuduyla kasabanın sokaklarını bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu. Bulutların arasından çıkan şimşeklerle gökyüzü basık ve kasvetliydi, hava banyo süngeri kadar ıslaktı. Şimdiye kadar Albany'ye gitmiş olması gerekirdi. Daha nemsiz ve böceksiz değildi ama Adirondack'in güzel ve karanlık ormanlarına yakındı.

Yine de Wilmington'a yaptığı bu acele yolculuktan pişman olmamıştı. Willie işi hallolmuştu, önemli olan da buydu. Ya Willie'nin kardeşi Brianna? Grey bir an için gözlerini kapayıp durdu; kardeşlerin ilk kez karşılaştıkları anı, o öğleden sonra yaşadığı acıyı düşündü. Zar zor nefes alarak gözlerini iki uzun figüre kilitlemişti. Nasıl da birbirine benzeyen güzel ve cesur yüzlerdi.

Grey henüz çıplak olmasına alışamadığı sol yüzük parmağını dalgınca ovaladı. O ve Jamie Fraser sevdiklerini koruyabilmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmıştı ve sorumluluk alma konusunda birbirlerine çok benziyorlardı.

Tekrar Brianna Fraser MacKenzie ile karşılaşabilecek miyim, diye merak etti. Brianna bir daha görüşmeyeceklerini söylemişti ve bu gerçek onu da üzmüş görünüyordu.

"Tanrı seni korusun çocuğum," diye mırıldandı rıhtıma doğru döndüğü sırada. Onu çok özleyecekti ama Willie gibi yakında Wilmington'dan ve tehlikeden uzaklaşacak olması üzüntüsünü bastırıyordu. Rıhtıma geldiğinde istemsizce suya göz attı ve gelgitte yana doğru eğilmiş boş kazığı gördüğünde rahat bir nefes aldı. Brianna'nın yaptığı şeyin nedenini anlamamıştı ancak o kedi gibi mavi gözlerdeki inatçılığı hafife almayacak kadar uzun süredir onu, babasını -ve erkek kardeşini- tanırdı. Grey onun istediği ufak tekneyi bulmuştu ve gerekirse dikkatleri dağıtacak bir şey yapmaya da hazırdı. Brianna'nın kocası bağlı korsana doğru kürekleri çekerken kalbinin atışını boğazında hissetmişti.

Genelde istemeden, nadiren de olsa kendi isteğiyle birçok ölü adam görmüştü. Ancak bu kadar büyük bir memnuniyetle



ölüme giden birini hiç görmemişti. Grey, Roger MacKenzie ile çok az tanışıyordu fakat mükemmel ve tehlikeli karısıyla olan evliliğinden sağ çıkmasının yanında, bir de bu evlilikten çocuk sahibi olduğu için inanılmaz bir adam olduğunu düşünüyordu.

Kafasını sallayıp hana doğru döndü. Üzerinde William'ın ismini görüp ustalıklı aşırıldığı Germain'in mektubunu yanıtlamadan önce iki hafta daha bekleyebileceğini düşündü. Böylece mektubu aldığı Lord Ellesmere'in Kuzey Carolina ve New York arasında bir yerlerde olduğunu ve bu yüzden kendisinin İngiltere'ye geri çağırıldığı haberinin verilemeyeceğini söyleyebilirdi. Ancak Grey, birkaç ay sonra oğlunun Sör George'un ekibine katılması fırsatını kaçırdığı haberini aldığı büyük üzüntü duyacağından emindi. Çok yazık.

Keyifle ıslık çalarak hana doğru uzun adımlarla yürüdü.

Barda durup bir şişe şarabın odasına gönderilmesini istediğinde yukarıdaki "beyefendinin" çoktan bir şişe şarap aldığını öğrendi.

"Ve iki kadeh," diye ekleyen garson kızın gamzesi belirginleşti. "Hepsini tek başına içmek istediğini sanmıyorum."

"Anlayamadım," dedi Grey. "Odamda birinin olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Evet, efendim," diye doğruladı kız. "Eski bir arkadaşınız olduğunu söyledi. Adını da söylemişti..." Bir an kaşları çatıldı, sonra kayboldu. "Bow-shaw, dedi ya da öyle bir şey, Fransız ismi gibiydi," diyerek açıklık getirdi. "Fransız tipli bir beyefendiydi, yemek de ister misiniz efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim." Grey hızla yukarı çıkarken, odasında bir şeyleri ortada bırakıp bırakmadığını düşündü.

Bow-shaw isimli Fransız bir adam... *Beauchamp*. İsim şimşek gibi zihninde çaktı. Bir an için merdivenlerde durdu, sonra daha yavaş bir şekilde çıkmaya devam etti.

Herhalde o değildi... ama başka kim olabilirdi ki? Birkaç yıl önce askerlik hizmetini bitirdiğinde İngiltere'nin Kara Loca'sı-

nın bir üyesi olarak diplomatik hayata atılmıştı. Organizasyonda yer alan karanlık kişiler, Avrupa devleri arasında gidip gelen diplomatik yazışmaları ele geçirmekle ve şifrelerini çözmekle yükümlüydü. Her devletin kendine ait bir Kara Loca'sı vardı ve hiç tanışmadıkları sadece imzalarından, isimlerinin baş harflerinden ya da imzasız notlarından tanıdıkları aynı işle meşgul rakiplerinin varlığından haberdarları.

Beauchamp en aktif Fransız ajanlarından biriydi; Kara Loca'daki günleri çok eskilerde kalmış olsa da Grey geçen yıllar boyunca birkaç kez onun izine rastlamıştı. Beauchamp'ı ismen tanımış olsaydı, adamın da onu tanıyor olması çok mantıklı gelirdi ama gizli işbirlikleri yıllar öncesinde kalmıştı. Hiç tanışmamışlardı ve ilk kez *burada* tanışacaklardı... Ceketindeki gizli cebini yokladı ve saklı kâğıdın çitirtisinden bir kez daha güven duydu.

Grey merdivenin son basamağında tereddüt etti ama şüpheliğe zamanı yoktu, görünen o ki bekleniyordu. Sağlam adımlarla koridorda yürüdü ve kapının beyaz porselen topuzunu çevirdi.

Kendisini bir sıcak hava dalgasının içinde buldu ve istemsizce derin bir nefes almaya çalıştı. Neyse ki böylece dilinin ucuna gelen küfrü de engellenmiş oldu.

Odadaki tek sandalyeyi işgal eden beyefendi, boğazındaki ve manşetlerindeki kar gibi beyaz dantellerle tamamlanmış biçimli takımı ve şakaklarındaki saçlarla uyumlu gümüş tokalı ayakkabılarıyla gerçekten de "*Fransız*" gibiydi. "Bay Beauchamp," dedi Grey ve yavaşça kapıyı kapattı. Nabzının atışını altında hissedebiliyordu. "Korkarım beni hazırlıksız yakaladınız."

Perseverance Wainwright hafifçe gülümsedi.

"Seni gördüğüme sevindim John," dedi.

Grey aptalca bir şey söylememek için dilini ısırды, bu hareketin "İyi akşamlar" demek dışında söyleyebileceği herhangi bir şeyi yeterince özetlediğini düşündü.

“İyi geceler,” dedi bir kaşını sorgularcasına kaldırarak. “*Mon-senyör* Beauchamp?”

“Ah, evet.” Percy ayağa kalkmaya çalıştığında Grey ona engel olup birkaç saniye içinde kontrolünü kazanmayı umarak bir tabure almaya yöneldi. İşe yaramadığını görünce pencereyi açmaya gitti ve boğuk, nemli havadan birkaç nefes aldı.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu sakinmiş gibi yaparak. “Beauchamp. Yoksa sadece savaşta kullandığın ismin mi bu?”

“Hayır.” Percy kenarları dantelli mendiliyle Grey’in akmak üzere olduğunu fark ettiği alındaki teri özenle sildi. “Baron Amandine’nin kız kardeşlerinden biriyle evlendim, soyadları Beauchamp. Bu akrabalık politik çevrelere girmemde kolaylık sağladı.” Cana yakın bir şekilde omzunu silkip Kara Loca’daki -ve kim bilir başka nerelerdeki- görevini Grey’in tatsızca hatırlamasına neden olan zarif bir hareket yaptı.

“Evlendin demek, tebrik ederim,” dedi Grey sesindeki alaycılığı saklamadan. “Hangisiyle yatıyorsun, baronla mı yoksa kız kardeşiyle mi?”

Percy eğlenmiş görünüyordu.

“İkisiyle de ara sıra”

“İkisiyle de aynı anda mı?”

Percy’nin gülümsemesi genişledi. Grey şaraptan biraz lenmiş olsa da dişlerinin hâlâ iyi durumda olduğunu gördü.

“Ara sıra. Gerçi eşim Cecile kuzeni Lucianne’nin ilgisini tercih ediyor ve ben de bahçe işlerinde yardımcı olan Emile adındaki hoş adamın ilgisini tercih ediyorum. Bana gençliğini hatırlatıyor. İnce, sarışın, kaslı ve vahşi.”

Canının sikkınlığına rağmen Grey’in içinden gülmek geldi.

Bunun yerine kuru bir sesle, “Kulağa çok Fransız geliyor,” demekle yetindi. “Sana uygun olduğundan eminim. Ne istiyorsun?”

“Daha çok senin ne istediğine bağlı sanırım.” Percy henüz şaraptan hiç içmemişti; dolu şişeyi alıp dikkatle kadehe doldur-

du. “Ya da İngiltere’nin ne istediğine bağlı demeliyim.” Kadehi Grey’e doğru kaldırıp gülümsedi. “İnsan kendi çıkarlarını ülkesinin çıkarlarından ayrı tutamaz, değil mi? Aslında itiraf etmeliyim ki benim için her zaman İngiltere ile aynı olmuştundur John.”

Grey ilk adıyla hitap etmesine engel olmayı dilerdi ama görmezden gelmeye karar verdi ve bir yudum şarap aldı. Tadı çok iyiydi. Parasını kendisinin ödeyip ödemeyeceğini merak etti.

“İngiltere’nin ne istediğine dair izlenimin nedir?”

“Pek sır sayılmaz, değil mi?”

Grey içini çekip anlamlı bir şekilde ona baktı.

“Sözde milli meclisi tarafından yayınlanan ‘Bağımsızlık Bildirisi’ni gördün mü?” diye sordu Percy. Sandalyenin arkasındaki deri çantaya uzanmak için döndü, kıvrılmış bir tomar kâğıdı çıkarıp Grey’e uzattı.

Grey, bahsettiği dokümanı duymuş olsa da henüz görmemişti. Sadece iki hafta önce Philadelphia’da basılmış olmasına rağmen koloniler arasında hızla yayılmıştı. Percy’ye kaşlarını çatıp kâğıdı aldı ve hızla göz gezdirdi.

“Kral zorba mı?” dedi, dokümanın bazı şoke edici söylemlerine yarı güler bir şekilde. Sayfaları bir araya toplayıp masanın üzerine attı.

“Eğer ben İngiltere isem, bu konuşmanın gidişatına göre sen de Fransa’nın vücut bulmuş hali oluyorsun?”

“Oradaki bazı çıkarları temsil ediyorum,” diye tatlılıkla yanıtladı Percy. “Ve Kanada’daki.”

Bu durum küçük alarm çanlarının çalmasına neden oldu. Grey, Kanada’da Wolfe ile birlikte savaşmıştı ve Fransızlar’ın Kuzey Amerika’daki toprakların büyük kısmını kaybetmiş olmalarına rağmen kuzeydeki Ohio Vadisi’nden Quebec’e kadar olan bölgeye hâlâ sıkı sıkıya tutunduklarını çok iyi biliyordu. Sorun çıkaracak kadar yakın mıydılar? Zannetmiyordu. Ama Fransızlara güven olmazdı. Percy’ye de.

“Açık konuşmak gerekirse, İngiltere bu saçmalığın bir an önce sonlandırılmasını istiyor.” Uzun, boğumlu eklemli parmaklar kâğıdın üzerinde gezindi. “Kıta Ordusu denilen sözde ordu çürük, deneyimsiz ve birbirine zıt fikirleri olan adamlardan oluşuyor. Peki Washington’un komutanlarından birinin bağlılığından feragat etmesine neden olacak bir bilgiyi sana vermeye hazır olduğumu söylesem?”

“Ne olmuş söylemeye hazırsan?” diye yanıtladı Grey, sesindeki şüpheyi gizleme gereği duymadan. “Bunun Fransa’ya -ya da tamamen aynı olmadığınızı düşünürsek- sana ne gibi bir faydası olur?”

“Görüyorum ki zaman kinini yumuşatmaya yetmemiş John. Kindarlığının pek hoşlanmadığım özelliklerinden biri olduğunuda daha önce söylemiş miydim?”

Percy bakışlarından rahatsız olarak içini çekti.

“Öyleyse toprak,” dedi. “Kuzeybatı bölgesi. Onu geri istiyoruz.”

Grey küçük bir kahkaha attı.

“Sanırım sen de istiyorsun.” Ohio Nehri Vadisi’nin kuzeybatısında bulunan sözü geçen araziyi Fransa, Kızılderililer ile savaşı sonunda Büyük Britanya’ya bırakmıştı. Yerlilerin direnişleri ve onlarla süren görüşmeler sayesinde, Britanya araziyi işgal etmemiş ve sömürgecilerin yayılmasını engellemişti. Sömürgecilerin bu durumdan pek memnun olmadıklarını düşünüyor-du. Grey de bahsi geçen Kızılderililer ile tanışmıştı ve İngiliz hükümetinin makul ve onurlu bir davranış sergilediğini düşünmeye meyilliydi.

“Fransız tüccarlar o bölgedeki Kızılderililer ile derin bağlantılara sahip, sizin ise hiç yok.”

“Kürk tacirleri de temsil ettiğin... çıkar gruplarından biri mi?”

Percy açıkça gülümsedi.

“Esas çıkarım değil, sadece biraz.”

Grey, Percy'nin neden sözü geçmeyen ve görünürde emekli bir diplomat olan kendisine geldiğini sormaya tenezzül etmedi.

Percy, Grey'in ailesinin ne kadar nüfuzlu ve güçlü bağlantılara sahip olduğunu eski günlerdeki şahsi ortaklıklarından biliyordu. Ayrıca Avrupa'nın Kara Localar'ından beslenen "Monsenyör Beauchamp" kişisel bağlantıları hakkında da çok şey biliyor olmalıydı. Bu konuda Grey'in elinden bir şey gelmezdi, tabii ki. Yine de bu teklifi sessizce kimlerin dikkatine sunması gerektiğinin bilincindeydi.

Vücudundaki tüm tüylerin, sanki her an tetikte olan bir böceğin antenleriymiş gibi dikildiğini hissetti.

"Elbette, bunun için daha fazlasına gerek duyulacaktır," dedi Grey soğuk bir şekilde. "Örneğin bahsi geçen subayın adı gibi."

"Şu an için paylaşmam mümkün değil. Ancak iyi niyetli bir görüşme ayarlanırsa..."

Grey çoktan bu teklifi kime götürmesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı bile. Sör George Germain *olmazdı*. Peki ya Lord North? Gerçi bu biraz bekleyebilirdi.

"Peki ya senin kişisel çıkarın?" diye sordu. Percy Wainwright'ı, kişisel çıkarının olmadığı bir işe girişmeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Percy, "Çıkarım mı?" diyerek şarabından bir yudum aldı. "Aslında çok basit, bir adamı bulmak için görevlendirildim. James Fraser adında İskoçyalı birini tanıyor musun?"

Grey kadehinin sapının çatladığını hissetti. Yine de kadehi tutmaya devam edip öncelikle Percy'ye James Fraser'dan hiç bahsetmediği için ve Fraser o gün öğleden sonra Wilmington'dan ayrıldığı için Tanrı'ya şükrederek dikkatle şarabını yudumladı.

"Hayır," dedi sakın bir şekilde. "Bay Fraser denen bu beyle ne işin var?"

Percy omuzlarını silkip gülümsedi.

"Sadece bir-iki soru soracağım."

Grey kesilen avuç içinden sızan kanı hissedebiliyordu. Çatlamış sapı dikkatle tutarak şarabın geri kalanını bitirirken Percy de sessizce şarabını içiyordu.

“Başın sağ olsun, eşini kaybetmişsin,” dedi Percy usulca. “Biliyorum-”

“Hiçbir şey bilmiyorsun,” diye sertçe karşılık verdi Grey. Uzanıp kırık kadehi masaya koydu. “Ne karım hakkında ne de benim hakkımda hiçbir şey bildiğin yok.”

Percy omuzlarını Fransızlar’a özgü bir şekilde hafifçe kaldırdı. Nasıl istersen, der gibiydi. Yine de kahrolasının hâlâ çok güzel olan, koyu ve yumuşak gözleri içtenliğini belirtir bir şekilde Grey’in üzerindeydi.

Grey içini çekti. Şüphesiz, içtendi. Percy güvenilirmezdi, üstelik her zaman böyle olmuştu..

“Ne istiyorsun?” diye tekrarladı.

Percy, “Oğlun-” diye konuşmaya başladığında Grey birdenbire ona doğru döndü ve nefesini kesecek kadar sert bir şekilde omuzlarından yakaladı. Wainwright’in -*Beauchamp*’ın- kolonyasının kokusunu ve nefesinin sıcaklığını yanağında hissedecek kadar yakındı. Grey elinden ceketine kan bulaştırdığını fark etti.

“Seni son gördüğümde,” dedi Grey sessizce, “kafana kurşun sıkmama ramak kalmıştı. Kendimi tuttuğum için beni pişman etme.”

Wainwright’ı bırakıp üstünü düzeltilti.

“Oğlumdan ve benden uzak dur. Eğer tavsiyemi isteyecek olursan, Fransa’ya geri dön. Hemen.”

Topuğunun üstünde dönüp kapıyı arkasından sıkıca kapatarak odadan çıktı. Percy’yi kendi odasında tek başına bıraktığını sokağın yarısına geldiğinde fark etmişti.

“Canı cehenneme,” diye mırıldanıp hızla Çavuş Cutter’dan yatacak bir yer istemeye gitti. Sabah ilk iş Fraser ailesi ve William’ın Wilmington’dan sağ salim ayrıldıklarından emin olmak istiyordu.